

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8303/2021
23.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анета Миловановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Константиновић, адвокат из ..., ради иселења по тужби и ради утврђења и исплате дуга по противтужби, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2921/20 од 18.06.2021. године, на седници одржаној 23.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2921/20 од 18.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 5658/18 од 18.06.2018. године, исправљеном решењем тог суда П 5658/18 од 20.12.2019. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да се са свим лицима и стварима исели из једноснобног стана број .., који се налази на четвртном спрату (поткровље), површине 43 м², у згради број .., у улици ..., на кп. .. КО ..., уписан у ЛН под .., те да исти ослобођен од свих лица и ствари преда на несметано коришћење и располагање тужиоцу, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев туженог, којим је тражио да се утврди да није закључен уговор о купопродаји стана број .., улица ... број .. у ..., оверен пред Трећим општинским судом у Београду под Ов ../93 од 02.07.1993. године, између ВВ из ... као продавца и АА као купца (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев туженог, којим је тражио да се обавезе тужилац да исплати туженом износ од 800.000,00 динара на име трошкова одржавања и чувања стана број .. у улици ... број .. у ..., нужних и корисних издатака, те накнаде штете и накнаде за труд (став трећи изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 110.100,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 2921/20 од 18.06.2021. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду

П 5658/18 од 18.06.2018. године, исправљену решењем истог суда П 5658/18 од 20.12.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 10.04.2013. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 1.300.000,00 динара. Према образложењу првостепене пресуде такса на тужбу је одређена у износу од 19.800,00 динара, што сходно Закону о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 ... 95/18) Тарифни број 1, став 1. тачка 3. одговара вредности предмета спора до 500.000,00 динара, који износ је наведен у тужби као вредност предмета спора. Противтужба је поднета 07.06.2013. године. Према првостепеној пресуди, такса на противтужбу је одређена у износу од 37.300,00 динара, што сходно Закону о судским таксама, Тарифни број 1, став 1. тачка 4. одговара вредности предмета спора у износу од 800.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како утврђена вредност предмета спора по тужби и противтужби не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основи одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. и члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**